

მხედართა ძველი სიმღერა

მიტომ გაგვზარდა დედამა,
მისთვის გვეტყოდა ნანასა დ
ტანზე აბჯარი ავისხათ,
მუდამ ვლესავდეთ დანასა,
რომ შიშს ვუგდებდეთ გულშია
მეზობელს მეტიჩარასა.
არ ვაქელინოთ სამშობლო
მეტოქეს ათას-გვარასა.
გამოვეთხოვეთ ნათესავთ,
ცოლ-შვილს და თავის ყანასა;
სიკვდილს სიცოცხლე აღვუთქვით
და პირი დისისხლით ბანასა.
ცოცხალის თავით ვერ მივცემთ
მტერს თავის მიწის ღალასა.
გაჭზრდის-ღა კიდევ მშობელი
ვაჟკაცებს ჩვენისთანასა?!

სამშობლოსათვის სიცოცხლეს
ისე ვწვავთ, როგორც ჩალასა,
ვწყდებით გულ-დამშვიდებულნი
და თანაც ვმღერით ამასა;
"მშობელი მოკვდეს, რა უშავ,
შვილები რჩება მამასა,
კიდევ ექნება ფრთეები
ამ წუთისოფლის ჯარასა.
კარგის მამის შვილს, წესია,
მტერიც უფრთხება კვალადა:
ბვალ და ზეგ ვერვინ გაჭბედავს
შინ შამოგვეჭრას ძალადა.
ყველას ისა სძლევეს, სიცოცხლეს
ვინაც არ აგდებს ჩალადა.
ცოცხლები არვის დაუთმობთ
მშობელი მიწის ღალასა.
სიკვდილს აღუთქვით სიცოცხლე
და პირი დისისხლით ბანასა.
აბა თუ გაჭზრდის მშობელი
ვაჟკაცებს ჩვენისთანასა!"

სამშობლოს არვის წავართმევთ,
ჩვენს ნურვინ შაგვეცილება,
თორემ ისეთს დღეს დავაყრით,
მკვდარსაც კი გაეცინება.
არ მივცემთ სხვასა სამშობლოს
ჩვენის ცოცხალის თავითა,
უკან ვერ დაგვახეინებთ
მისთვის ნაძღვნევის შხამითა.
მტრისაკე მივიზიდებით,
რომ გავეწყდეთ, როგორც ლომები.
ჩვენს ზურგს ვერ ჰნახავს მეტოქე,
რომ გვნახო, მოგეწონები!
შვილებს საზღაპროდ ექნება
ჩვენი ბრძოლა და ომები!
არ მივცემთ მტერსა სამშობლოს,
გულში დავიცემთ დანასა,
არ მივცემთ უცხო ტომისას
თავის მამულის ღალასა.
ესევე ასწავლონ დედებმა,
შვილთ როს ეტყვიან ნანასა!
გაჭზრდის-ღა კიდევ მშობელი
ვაჟკაცებს ჩვენისთანასა?

1904 წ.